

ΤΟ ΜΟΧΘΗΡΟ ΠΑΙΔΙ

IBAN IBANITΣ ΛΑΠΚΙΝ, νεαρός
μέ εύχάριστη εμφάνιση, και ή
"Αννα Συμιόνοβνα Ζαμπλίτσκα-
για, κοπέλλα με άνασθηκωμένη
μυτούλα, κατέβηκαν τήν άπότο-
μη όχθη και κάθισαν στο σκα-
μνάκι. Τό σκαμνάκι ήταν άκριβώς στην άκρη
του νερού, άνάμεσα στην πυκνή φυλλωσιά τής
νεαρής ίτιās. Θουμάσια θεσούλα! Καθήστε έ-
κεί, κι έχετε κρυφτεί άπό τον κόσμο — σās
βλέπουν μόνο τά ψάρια και οι ποταμίσιες άρά-

χνης, που τρέχουν πάνω στο νερό σαν την αστραπή. Οί δύο νέοι ήταν εξοπλισμένοι με πετονιές, απόχες, κουτιά με σκουλήκια και τάλαιπα σύνεργα ψαρικής. Μὲ τὸ πού κάθισαν, καταπατιάστηκαν ἀμέσως μὲ τὸ ψάρεμα.

«Ἔμει εὐτυχῆς πού εἵμαστε ἐπιτέλους μόνοι», ἄρχισε ὁ Λάπτιν, ρίχνοντας μιὰ ματιά τριγύρω. «Ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς πῶ, Ἄννα Συμιόνοβνα... Πάρα πολλά... Τὴν πρώτη φορά πού σᾶς εἶδα... Σᾶς τσιμπάει... Τότε κατάλαβα τὸ νόημα τῆς ὑπαρξῆς μου, κατάλαβα ποιὸ εἶναι τὸ ἴνδαγμα στὸ ὄποιο πρέπει νὰ ἀφιερῶσω τὴν τίμια κι ἐργατικὴ ζωὴ μου... Μᾶλλον τσιμπάει κανένα μεγάλο... Μόλις σᾶς εἶδα, σᾶς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμὴ, σᾶς ἀγάπησα μὲ πάθος! Μὴν τραβᾶτε ἀκόμα... νὰ τσιμπήσῃ καλύτερα... Πεῖτε μου, ἀκριβὴ μου, σᾶς ἱκετεύω, μπορῶ ἄραγε νὰ ὑπολογίζω — ὄχι σὲ ἀνταπόκριση, ὄχι! — αὐτὴν δὲν τὴν ἀξίζω, καὶ δὲν τολμῶ οὔτε κἀν νὰ τὴν σκέφτομαι, μπορῶ ἄραγε νὰ ὑπολογίζω σέ... Τραβήξτε!

Ἡ Ἄννα Συμιόνοβνα σήκωσε ψηλὰ τὸ χέρι

μὲ τὸ καλάμι, τράβηξε δυνατὰ καὶ τσίριξε. Στὸν ἀέρα ἀστράψε ἓνα ἀσημοπράσινο ψαράκι.

«Θεὲ μου, πέρακα! Ἄχ, ἄχ... Πιὸ γρήγορα! Σπιτιάστηκε!».

Ἡ πέρακα ξεπιάστηκε ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι, ἔριξε ἓναν πῆδο ἀπὸ τὴ χλόη πρὸς τὸ φυσικὸ στοίχειο τῆς καί... μπλουὺμ στὸ νερό!

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καταδίωξης, ὁ Λάπτιν μαζι μὲ τὸ ψάρι ἔπιασε, κάπως τυχαῖα, τὸ χέρι τῆς Ἄννας, τυχαῖα πλησίασε τὸ στόμα τῆς... Ἐκείνη ἀποτραβήχτηκε, ἀλλὰ ἦταν πιὰ ἀργά: τὰ χεῖλη τους τυχαῖα ἐνώθησαν μὲ ἓνα φιλί. Αὐτὸ ἔγινε κάπως τυχαῖα. Τὸ φιλί ἀκούθησε ἄλλο φιλί, ἔπειτα ὄρκοι, διαβεβαιώσεις... Εὐτυχεῖς στιγμὲς! Σ' αὐτὴν ὅμως τὴν ἐπίγεια ζωὴ, δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἀπολύτως εὐτυχές. Ἡ εὐτυχία συνήθως φέρει ἡ ἴδια μέσα τῆς τὸ δηλητήριον, ἢ κάποτε δηλητηριάζεται ἀπὸ αἷτια ἐξωτερικά. Ἔτσι καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση. Καθὼς οἱ νέοι φιλιόνταν, ἄξαφνα ἀκούστηκε γέλιο. Κοίταξαν στὸ ποτάμι καὶ μαρμάρωσαν: μὲ τὸ νερὸ νὰ τοῦ φτάνει ὡς τὴ

μέση στεκόταν ένα γυμνό παιδί. Ήταν ο Κόλια, μαθητής του γυμνασίου κι αδερφός τῆς Ἄνας. Στεκόταν στὸ νερό, κοιτοῦσε τοὺς δύο νέους καὶ χαμογελοῦσε ὕπουλα.

«Ἄσα... φιλιόσατε;», εἶπε. «Πολὺ καλά! Θὰ τὸ πῶ στὴ μαμάκα».

«Ἐλπίζω ὅτι ἔσεῖς, ὡς ἄνθρωπος τίμιος...», ἔκανε ὁ Λάπκιν κοκκινίζοντας. «Νὰ κρυφοκοιτάζει κανεὶς εἶναι πρόστυχο, καὶ νὰ καταδίδει ταπεινὸ, αἰσχρὸ καὶ ἐλεεινό... Ὑποθέτω πὼς ἔσεῖς, ὡς τίμιος καὶ εὐγένῆς ἄνθρωπος...».

«Δῶστε μου ἓνα ρούβλι καὶ δὲν τὸ λέω!», εἶπε ὁ εὐγενῆς ἄνθρωπος. «Ἄλλιῶς τὸ λέω».

Ὁ Λάπκιν ἔβγαλε ἓνα ρούβλι ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Κόλια. Ἐκεῖνος ἔσφιξε τὸ ρούβλι στὴ βρεμένη του παλάμη, σφύριξε κι ἔφυγε κολυμπώντας. Κι αὐτὴν τὴν φορὰ οἱ νεαροὶ δὲν φιλήθηκαν ἄλλο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λάπκιν ἔφερε ἀπὸ τὴν πόλη στὸν Κόλια χρώματα καὶ μιὰ μπαλίτσα, ἐνῶ ἡ ἀδερφή του τοῦ χάρισε ὅλα τὰ κουτάκια τῆς ἀπὸ χάπια. Ἐπειτα τοῦ χάρισαν καὶ μανι-

κετόκουμπα μὲ ζωγραφισμένα κεφαλάκια σκύλων. Στὸ μοχθηρὸ παιδάκι ὅλα αὐτὰ προφανῶς ἄρεζαν καί, γιὰ νὰ πάρει ἀκόμα περισσότερα, ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ. Ὅπου πήγαινε ὁ Λάπκιν καὶ ἡ Ἄνα Συμιόνοβνα, ἀπὸ κοντὰ κι αὐτός. Οὕτε στιγμὴ δὲν τοὺς ἄφηνε μόνους. «Κάθαρμα!», ἔτριξε τὰ δόντια ὁ Λάπκιν. «Τόσο μικρός, καὶ ἤδη τέτοιο κάθαρμα! Τί θὰ γίνει τέλος πάντων ὅταν μεγαλώσει;!».

Ὁλόκληρο τὸν Ἰούνιο ὁ Κόλια δὲν ἄφηνε σὲ χλωρὸ κλαρὶ τοὺς φτωχοὺς ἐρωτευμένους. Ἀπειλοῦσε πὼς θὰ τοὺς καρφώσει, παρακολουθοῦσε καὶ ἀπαιτοῦσε δῶρα: δὲν εὐχαριστιόταν μὲ τίποτα, καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ κάνει λόγο γιὰ ἓνα ρολοὶ τσέπης. Τί νὰ ἔκαναν; Τοῦ ἔταξαν ρολοὶ.

Μιὰ φορὰ μάλιστα μετὰ τὸ γεῦμα, τὴν ὥρα ποὺ σερβίριζαν τὸ γλυκό, ἄρχισε ξάφνου νὰ χαχανίζει καί, κλείνοντας τὸ μάτι, ρώτησε τὸν Λάπκιν:

«Νὰ τὸ πῶ; Ἔ;».

Ὁ Λάπκιν κοκκίνισε φοβερὰ καί, μαζί μὲ

τὸ γλυκὸ του, κατὰπτε καὶ τὴν πετσέτα. Ἡ Ἄννα Συμιόνοβνα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Στὴ θέση αὐτὴ βρίσκονταν οἱ δύο νέοι μέ-
χρι τὰ τέλη Αὐγούστου, γιὰ τὴν ἀκρίβεια μέχρι
τὴ μέρα πού, ἐπιτέλους, ὁ Λάπκιν ἔκανε πρό-
ταση στὴν Ἄννα Συμιόνοβνα. Ὡ, τί εὐτυχι-
σμένη μέρα ἦταν ἐκείνη! Ἀφοῦ συζήτησε μὲ
τοὺς γονεῖς τῆς νύφης κι ἔλαβε τὴν ἀδείά τους,
ὁ Λάπκιν πρὶν ἀπὸ ὀτιδήποτε ἄλλο ἔτρεξε στὸν
κῆπο καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνει τὸν Κόλια. Σὺν τὸν
βρῆκε, μόνο πού δὲν ἔκλαψε ἀπὸ τὸν ἐνθουσια-
σμὸ καὶ βούτηξε τὸ μοχθηρὸ παιδί ἀπὸ τ' αὐτί.
Κατέφθασε καὶ ἡ Ἄννα Συμιόνοβνα, πού ἐπί-
σης ἔψαχνε τὸν Κόλια, καὶ τὸν βούτηξε ἀπὸ
τὸ ἄλλο αὐτί. Κι ἔπρεπε νὰ βλέπει κανεὶς τὴν
ἴδονή ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα τῶν ἔρω-
τευμένων, καθὼς ὁ Κόλια ἔκλαιγε καὶ τοὺς ἐκ-
λιπαροῦσε:

« Ἀγαπημένα μου, καλὰ μου, περιστερᾶκια
μου, δὲ θὰ τὸ πῶ! Ἄχ, ἄχ, ἀφήστε με! ».

Κι ἔπειτα συνειδητοποίησαν καὶ οἱ δύο πῶς

ὄλο αὐτὸ τὸν καιρὸ πού ἦταν ἔρωτευμένοι οὔτε
μία φορὰ δὲν δοκίμασαν τέτοια εὐτυχία, τέ-
τοια συναρπαστικὴ εὐδαιμονία, ὅπως τὶς στι-
γμὲς ἐκείνες πού τραβοῦσαν τὸ μοχθηρὸ παι-
δάκι ἀπὸ τ' αὐτιά.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Α΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ
ΜΑΘΗΜΑ: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ
ΤΑΞΗ: Α΄
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ:

ΒΑΘΜΟΣ:

Κώστας Ταχτσής
«Το τρίτο στεφάνι»

Η ηρωίδα της ιστορίας, η Νίνα, θυμάται γεγονότα από τη ζωή της, τα οποία -στα συγκεκριμένα αποσπάσματα- καλύπτουν, κατά προσέγγιση, τα χρόνια από το 1910 μέχρι το 1932.

«Σκεπτόμουνα να βρω μια δουλειά, αλλά τί δουλειά, δεν ήξερα ούτε μπορούσα να φανταστώ. Την εποχή εκείνη οι γυναίκες, τουλάχιστον οι γυναίκες της σειράς μου, δεν είχαν αρχίσει ακόμα να εργάζονται, κι άλλη δουλειά από δουλειά γραφείου δεν ήξερα να κάνω, εκτός αν πήγαινα μαγείρισσα σε κανένα πλουσιόσπιτο. Μα δεν ήμουν, βλέπεις, ελεύθερη. Πλην της μαμάς και του μπαμπά που χρειαζόντουσαν ντάντεμα σα μωρά παιδιά και δε μπορούσα να τους εμπιστευτώ εντελώς στα χέρια της Ερασμίας (τη Μαριέττα, την είχαμε στείλει προσωρινώς πίσω στο χωριό), είχα και την κόμισσα. Ήταν ακόμα πέντ'-έξι χρονά. Είχα αυτό το αχάριστο πλάσμα που δεν αναγνωρίζει καμιά απ' τις θυσίες που 'κανα γι' αυτήν. Ήταν φυσικό να σκεφτώ το γάμο. Αυτή ήταν και η γνώμη των συγγενών. Τους χρωστούσαμε ένα σωρό λεφτά κι έπρεπε να σεβαστώ και τη δική τους γνώμη. Έτσι, μ' όλο που δεν ήμουν σε ψυχική κατάσταση να ξαναρχίσω τη ζωή μου απ' την αρχή και να βάλω καινούριο κερατά στο κεφάλι μου, αναγκάστηκα να παραδεχτώ πως είχαν δίκιο. Δεν υπήρχε άλλη λύση. Αρχισαν να μου κάνουν προξενιά, πρώτα μ' ένα λογιστή, ύστερα μ' ένα μανάβη, ευπαρουσίαστο μεν, αλλά μανάβη, τέλος μ' ένα γέρο που 'χει τρία σπίτια, καμιά οικογενειακή υποχρέωση, κανένα συγγενή, αλλά και μυοκαρδίτιδα. Μα ούτε υπάλληλο είχα σκοπό να πάρω να ζούμε μ' έναν ξερό μισθό, ούτε σε μανάβη να ξεπέσω, ούτε τη νοσοκόμα να κάνω. Αν ήθελα να κάνω τη νοσοκόμα, την έκανα και χωρίς να παντρευτώ. “Είναι γέρος, δε θα ζήσει πολύ, θα σου μείνουν τα σπίτια...” Αλλ' αν ήμουν πρόθυμη να κάνω γάμο από υπολογισμό, αυτό δε σήμαινε πως ήμουν κυνική μέχρι του σημείου να κάνω τέτοια αμαρτωλά σχέδια. Το θεώρησα αμαρτία, όχι απέναντι του θεού, ο θεός δεν έχει καμιά δουλειά σ' αυτές τις υποθέσεις, αλλ' απέναντι του εαυτού μου.» ...

«Όταν τελειώσαμε το γυμνάσιο, ήθελα να πάω στο πανεπιστήμιο να σπουδάσω Νομικά. Στο σχολείο ήμουν πάντα η πρώτη στην έκθεση ιδεών και στην ιστορία. Ο μπαμπάς μ' ενθάρρυνε, ήταν προοδευτικός άνθρωπος, πίστευε στη χειραφέτηση των γυναικών. Αλλ' η μαμά, που δεν τον κατάλαβε ποτέ, το απέδιδε σε χαμηλή ιδιοτέλεια. Κανείς δεν αρνείται ότι ήταν γυναικάς, αλλά δεν πίστευε στη χειραφέτηση των γυναικών επειδή τ' άρεσαν οι γυναίκες. “Ασ' τη μωρέ να πάει κάνα-δυό χρόνια στο πανεπιστήμιο, να ξεσκουριάσει το μυαλό της!” της έλεγε. Αλλ' η μαμά είχε την αντίληψη ότι η θέση των γυναικών είναι στο σπίτι και μοναδικός τους προορισμός ο

γάμος κι η ανατροφή των παιδιών τους. Σκέψου να μην έχει κανείς άλλον προορισμό στη ζωή απ' το ν' αναθρέψει τη Μαρία!... Αλλά δεν την αδικώ εντελώς. Είχε δουλέψει η ίδια σ' όλη της τη ζωή σαν άντρας και καλύτερ' από άντρας, κι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι ο γάμος είναι η πιο εύκολη δουλειά για τη γυναίκα. Δεν ήθελε να βγω στη βιοπάλη. Νόμιζε ότι αν σπούδαζα Νομικά, θα 'παυα να 'μαι γυναίκα. "Αν είναι να μου γίνεις σουφραζέτα", μου 'λεγε πολλές φορές όταν μ' έβλεπε να διαβάζω τα φιλοσοφικά βιβλία απ' τη βιβλιοθήκη του μπαμπά, "να σηκωθείς να φύγεις απ' το σπίτι μου!". Ο μπαμπάς αναγκάστηκε να υποχωρήσει και με συνεβούλευσε να κάνω κι εγώ το ίδιο.»

Ερωτήσεις:

1α. Αφού διαβάσετε προσεκτικά τα δύο αποσπάσματα του μυθιστορήματος να παρουσιάσετε την προσωπικότητα της ηρωίδας, λαμβάνοντας υπόψη τις επιδράσεις που έχει δεχτεί, το πώς αντιλαμβάνεται τις σχέσεις της με το αντίθετο φύλο και τις συνθήκες που την ωθούν σε δράση. Αναφερθείτε, επίσης, στα συμπεράσματα που προκύπτουν για τη θέση της γυναίκας εκείνη την εποχή.

[μονάδες 30]

1β. Η ηρωίδα της ιστορίας έχει αποφασίσει να παντρευτεί με σκοπό να αντιμετωπίσει μέσω του γάμου τα σημαντικά οικονομικά της προβλήματα. Πιστεύετε πως μια τέτοια απόφαση θα αποτελούσε πιθανή επιλογή για τις σημερινές γυναίκες; Πώς πιστεύετε ότι θα ήταν ένας γάμος που έχει βασιστεί στο οικονομικό και μόνο συμφέρον;

[μονάδες 30]

2α. Η μητέρα της Νίνας αρνείται στην κόρη της το δικαίωμα να σπουδάσει. Θεωρείστε πως είστε στη θέση της Νίνας και γράψτε δύο παραγράφους (120 – 140 λέξεις) από το ημερολόγιο της τότε 17χρονης ηρωίδας με τις πιθανές σκέψεις της για το γεγονός αυτό.

[μονάδες 40]

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ Δ/ΝΣΗ Α/ΘΜΙΑΣ & Β/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Δ.Δ.Ε. ΑΝΑΤ.ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
7ο ΓΕΛ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ

ΤΑΞΗ: Α ΛΥΚΕΙΟΥ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ (1881-1962) Πίσω από τη βιτρίνα (απόσπασμα) [...]

Μόλις ο κυρ Θόδωρος έφτασε το μεσημέρι σπίτι του, φορτωμένος το δίχτυ με τα ψώνια, πήγε ίσια στο εργαστήρι της γυναίκας του και από την πόρτα τη ρώτησε σα ν' ανυπομονούσε:

«Έ, το λοιπόν τι απόγινε, τέλειωσε, Ερασμία;»

Η Ερασμία, που έραβε στη μηχανή, τα κορίτσια είχαν φύγει, σταμάτησε το γάζωμα, σήκωσε το κεφάλι και τ' αποκρίθηκε γελαστή:

«Έν τάξει, Θόδωρε, τέλειωσε».

«Μπράβο... Δόξα σοι ο Θεός».

«Ήρθε να μου το πει, και βγήκε. Όπου να 'ναι έρχεται».

«Έφερα μπριτζόλες χοιρινές... αλλά μη σηκώνεσαι, θα τις φτιάξω εγώ... κάνε τη δουλειά σου...»
«Όχι, εγώ θα τις φτιάξω. Να ξεμουδιάσουν και τα πόδια μου. Από το πρωί κάθομαι».

Και τράβηξαν μαζί στην κουζίνα.

«Πώς φαινόταν; Ήτανε ευχαριστημένος;» εξακολούθησε να τη ρωτά ο κυρ Θόδωρος αδειάζοντας το δίχτυ, ενώ η Ερασμία έβαζε την ποδιά της κουζίνας κι ανασκούμπωσε τα μανίκια της.
«Ευχαριστημένος; Όχι. Αυτό, μου είπε, γένηκε για τον τύπο. Τίποτα άλλο».

«Σωστά».

Σώπασαν κι ύστερα από λίγο ξαναρώτησε:

«Ούτε είπε αν θα μας αφήκει να πάει με τον πατέρα του;»

«Να μας αφήκει;»

Κι η Ερασμία ένοιωσε σαν διά μιας η καρδιά της να 'παψε να δουλεύει, και κόπηκαν τα γόνατά της. Να τους αφήκει; Μα ναι, πώς δεν το συλλογίστηκε; Σωστά.

Τώρα μπορούσε μια χαρά να τους αφήκει. Τώρα έχει τον πατέρα του, τον παντοδύναμο κομματάρχη, με το τρανό συγγενολόι και το μεγάλο όνομα... Να βρει κοντά του όσα στερήθηκε. Να προχωρέσει στην κοινωνία, με τα μέσα που διαθέτει η φαμελιά του πάππου προς πάππου...[...] Και τότε άρχισαν να κυλούν τα δάκρυά της εκεί καθώς έπλενε τα πιάτα. Γιατί στάθηκε τόσο άτυχη; Άτυχη; Άτυχη γιατί ο γιος της δε θα 'ναι [...], χωρίς όνομα, χωρίς θέση στην κοινωνία; Άτυχη, γιατί θα μπορέσει να προχωρέσει στη ζωή; Όστε έτσι ήθελε; Να πληρώσει ο Γιωργάκης τις δικές της αμαρτίες; Γιατί πήγε ν' αγαπήσει ένα αρχοντόπουλο, αυτή η μοδιστρούλα, το φτωχοκόριτσο; Έλπισε ποτέ να την κάμει γυναίκα του ο Σαρρής; Κι ό,τι γένηκε σήμερα δεν είναι από τις μεγαλύτερες χαρές απ' όσες μπορούσε να περιμένει; ...Θυμάται τα περασμένα... Θυμάται την πίκρα της εγκατάλειψης... την απονιά του... τη σκληρότητά του... Όνειρα της νιότης... σκέδια για το μέλλον... όλα ήρθε σαν το ληστή και της τα ρήμαξε... Την αποζημίωσε ο Γιωργάκης... Θυμάται το μαιευτήριο, όταν για πρώτη φορά πήρε το μωρό στην αγκαλιά της... Ντροπή, μετανοιωμός, πίκρες, όλα διαλύθηκαν... Θυμάται όταν βγήκε από την πόρτα, και είδε το ανοιξιιάτικο πρωινό, όλο φως, και την πλατειά λεωφόρο. Τι όμορφος της φάνηκε ο κόσμος και, πόσο πλούσια και γλυκειά η ζωή... Είχε τη δουλειά της... Δεν είχε κανένα ανάγκη... κι όταν ύστερα από λίγα χρόνια παρουσιάστηκε και τούτος ο άγιος άνθρωπος και τη ζήτησε. Ήθελε να φτιάξει σπιτικό, να νοικοκυρευτεί... δε μπορούσε πια να ζει μαγκούφης και μοναχός... κι αγάπησε το Γιωργάκη, και ο Γιωργάκης τον αγάπησε και ζούσανε ευτυχισμένοι κι οι τρεις...[...]

(Κρίσιμες στιγμές, Αθήνα, 1953)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

A.

- α1. Να αναφέρετε τα πρόσωπα της ιστορίας και τις σχέσεις με τις οποίες συνδέονται. (15 μονάδες)
- α2. Να εντοπίσετε το χώρο στον οποίο διαδραματίζεται κυρίως η ιστορία. (4 μονάδες)
- α3. Να επισημάνετε τα τρία χρονικά επίπεδα της αφήγησης. (6 μονάδες)

B.

β1. Να πληρώσει ο Γιωργάκης τις δικές της αμαρτίες; Γιατί πήγε ν' αγαπήσει ένα αρχοντόπουλο, αυτή η μοδιστρούλα, το φτωχοκόριτσο; Έλπισε ποτέ να την κάμει γυναίκα του ο Σαρρής;; Να σχολιάσετε το απόσπασμα λαμβάνοντας υπόψη τα κοινωνικά στερεότυπα στα οποία αναφέρεται η ηρωίδα. (12 μονάδες)

β2. Να επισημάνετε το γεγονός το οποίο έχει επηρεάσει τη ζωή της ηρωίδας. (4 μονάδες)

β3. Να καταγράψετε τις εναλλαγές στα συναισθήματα της ηρωίδας, όπως αυτές αναφέρονται στην τελευταία παράγραφο του κειμένου και να τις συνδέσετε με τις τρεις αντίστοιχες περιόδους της ζωής της. (9 μονάδες)

Γ.

«Μα ναι, πώς δεν το συλλογίστηκε;»: Να συνεχίσετε τον εσωτερικό μονόλογο, υποθέτοντας ότι είσαστε ο Γιωργής και σκέφτεστε τη ζωή σας μετά την αναγνώρισή σας ως γνήσιου τέκνου του πλούσιου Σαρρή. (25 μονάδες)

Δ.

Να διατυπώσετε σε μία παράγραφο (100-120 λέξεις) την άποψή σας για το περιεχόμενο του κειμένου συγκρίνοντας τις αντιλήψεις που προβάλλονται στο κείμενο με τις αντιλήψεις της εποχής μας σχετικά με την απόκτηση παιδιού εκτός του θεσμού του γάμου. (25 μονάδες)
